

цѣлость-тѣ, коя-то природѣ-тѣ му даде мѣжду
тыя двѣ бескрайны и ничтожны бѣзды, отъ кое-
то е отдалеченъ еднакво, ще ся растрѣпере като
види тыя чудеса: и азъ мыслѣхъ че негово-то лю-
бопытство ще ся прѣобърне на чудеене, ще бѣде
но-расположенъ да ги прѣглѣда по-тайно,
а да ги издирва съ надменность: Зачто-
то, най-сѣгнѣ, что е чловѣкъ въ природѣ-тѣ ?
Едно ничто прѣдъ бескрайность-тѣ, едно сичко
прѣдъ ничто-то, една срѣдния мѣжду ничто и сич-
ко. Той е бескрайно отдалеченъ отъ два-та края,
отъ дѣто е излязалъ и отъ бескрайность-тѣ у кой-
то е потопенъ.

(Паскаль).

4. Майчина Любовь

Като едно дѣйствіе на Божіѣ тѣ Промыслѣ.

Сичка-та добрѣна на Божіѣ-тѣ Промыслѣ ся
показва въ люлкѣ-тѣ на чловѣка. Какво привле-
кательно съгласіе ! Не е ли това добринѣ-ты на е-
динъ недогадимъ матеріѣ ? Дѣте-то ся ражда и
цицка-та е пълна; уста-та на младенеца не сѣ съв-
сѣмъ обрѣжены за да не поврѣдятъ чяшкѣ-тѣ на
майчинѣ-тѣ гозбѣ; колко-то расте, толкова и кѣр-
ма-та (мяко-то) става хранително; отбивать го
и чудесныя источникъ прѣсѣхпува. Жена-та, коя-
то отслабва толкова, пріема той частъ силѣ за да